

(σελ. 67)

[...] Συχνά με έπιανε φόβος, και για να ησυχάσω θα πήγαινα να βρω τη μητέρα μου αν δεν ήξερα ότι θα την ενοχλούσα στη δουλειά της. Σήμερα, είμαι σίγουρη πως δεν θα με κατσιάδιαζε, γιατί τη νύχτα που ήρθε να με πάρει από το Τμήμα της Γραντ-Καριέρ, ούτε με μάλωσε, ούτε με απείλησε, ούτε μου έκανε κανένα κήρυγμα. Βαδίζαμε σιωπηλές. Στη μέση της Γέφυρας Κολενκούρ την άκουσα να λέει με ουδέτερη φωνή: «καημενούλα μου», αλλά αναρωτήθηκα αν απευθυνόταν σ' εμένα ή στον εαυτό της [...]

